ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 27ης Φεβρουαρίου 2003 *

Στην υπόθεση Τ-329/00,

Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH, με έδρα το Troisdorf (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον D. Ehle, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον X. Lewis, επικουρούμενο από τον M. Núñez-Müller, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της υπό στοιχεία REM 49/99 αποφάσεως της Επιτροπής της 25ης Ιουλίου 2000 με την οποία διαπιστώθηκε ότι σε μια συγκεκριμένη περίπτωση δεν δικαιολογείται η διαγραφή εισαγωγικών δασμών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, K. Lenaerts και J. Azizi, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 10ης Σεπτεμβρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό και πραγματικό πλαίσιο

Ρύθμιση περί κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως για το κατεψυγμένο βόειο κρέας και περί πιστοποιητικών εισαγωγής

1 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3392/92, της 23ης Νοεμβρίου 1992, για το άνοιγμα και τον τρόπο διαχειρίσεως κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως για το κατεψυγμένο κρέας βοοειδών που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 0202, καθώς και για τα προϊόντα που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0206 29 91 (1993) (ΕΕ L 346, σ. 3), το Συμβούλιο άνοιξε, για το έτος 1993, κοινοτική δασμολογική

ποσόστωση για το κατεψυγμένο βόειο κρέας (η οποία ενίοτε αποκαλείται ποσόστωση GATT) και καθόρισε στο 20 % τον εισαγωγικό δασμό που ίσχυε για την ποσόστωση αυτή.

2 Στις 22 Δεκεμβρίου 1992, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3771/92, για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής που προβλέπεται από τον κανονισμό 3392/92 (ΕΕ L 383, σ. 36). Για να μπορέσουν να επωφεληθούν της ποσοστώσεως, οι εμπορευόμενοι έπρεπε να υποβάλουν στις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους αίτηση συμμετοχής στην ποσόστωση αυτή (άρθρο 3). Μετά από ανακοίνωση των αιτήσεων αυτών στην Επιτροπή, η τελευταία αποφάσιζε, το συντομότερο δυνατό, σε ποιον βαθμό μπορούσε να δοθεί συνέχεια στις αιτήσεις (άρθρο 5, παράγραφος 1). Η εισαγωγή από τους εμπορευόμενους που κατ' αυτόν τον τρόπο είχαν αποκτήσει δικαιώματα εισαγωγής εξαρτιόταν από την προσκόμιση πιστοποιητικού εισαγωγής (άρθρο 6, παράγραφος 1). Τα πιστοποιητικά αυτά χορηγούνταν κατόπιν αιτήσεως και επ' ονόματι των εμπορευομένων που είχαν αποκτήσει δικαιώματα εισαγωγής (άρθρο 6, παράγραφος 2). Η αίτηση χορηγήσεως πιστοποιητικού μπορούσε να κατατεθεί μόνον εντός του κράτους μέλους όπου είχε κατατεθεί η αίτηση συμμετοχής στην ποσόστωση (άρθρο 6, παράγραφος 3).

3 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 3771/92 παραπέμπει στον κανονισμό (ΕΟΚ) 3719/88 της Επιτροπής, της 16ης Νοεμβρίου 1988, περί κοινών τρόπων εφαρμογής του καθεστώτος πιστοποιητικών εισαγωγής, εξαγωγής και προκαθορισμού για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 331, σ. 1). Σύμφωνα με τον κανονισμό αυτόν, όπως είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της παρούσας υποθέσεως, όλα τα πιστοποιητικά συντάσσονταν τουλάχιστον σε δύο αντίτυπα, εκ των οποίων το πρώτο παρεδίδετο στον αιτούντα και το δεύτερο κρατείτο από τον οργανισμό που εξέδιδε το πιστοποιητικό (άρθρο 19, παράγραφος 1). Κατόπιν αιτήσεως του δικαιούχου του πιστοποιητικού και με την προσκόμιση του πρώτου αντιτύπου του πιστοποιητικού, μπορούσαν να εκδοθούν από τους αρμόδιους οργανισμούς των κρατών μελών ένα ή περισσότερα αποσπάσματα των εγγράφων αυτών, τα οποία αποσπάσματα και αυτά συντάσσονταν σε δύο αντίτυπα, το ένα για τον αιτούντα και το άλλο για τον οργανισμό που τα εξέδιδε (άρθρο 20, παράγραφος 1). Τα αποσπάσματα των πιστοποιητικών είχαν τα ίδια νομικά αποτελέσματα με τα πιστοποιητικά από τα οποία προέρχονταν, εντός των ορίων της ποσότητας για την οποία είχαν εκδοθεί τα αποσπάσματα αυτά (άρθρο 10).

4 Αντιθέτως προς το προηγούμενο νομικό καθεστώς, ο κανονισμός 3719/88 κατέστησε διαιρετά τα πιστοποιητικά εισαγωγής και εκχωρήσιμα τα δικαιώματα που παρέχονταν από τα πιστοποιητικά αυτά. Η εκχώρηση μπορούσε να πραγματοποιηθεί κατά τη διάρκεια της ισχύος του σχετικού πιστοποιητικού και γινόταν με αναγραφή του ονόματος και της διευθύνσεως του εκδοχέως στο πιστοποιητικό ή, αναλόγως της περιπτώσεως, στο απόσπασμα. Η εκχώρηση πιστοποιούνταν με επίθεση της σφραγίδας του οργανισμού που είχε χορηγήσει το πιστοποιητικό ή το απόσπασμα και παρήγε αποτελέσματα από την ημερομηνία της αναγραφής, ο δε εκδοχέας δεν μπορούσε να εκχωρήσει το δικαίωμά του ούτε σε τρίτον ούτε στον εκχωρητή (άρθρο 9).

5 Δεδομένου ότι τα εν λόγω πιστοποιητικά και αποσπάσματα πιστοποιητικών καθώς και τα εξασφαλιζόμενα δικαιώματα εισαγωγής κατέστησαν διαπραγματεύσιμα αγαθά μεταξύ των εμπορευομένων, στον τομέα αυτόν αναπτύχθηκε μια αγορά. Ορισμένες διατάξεις του κανονισμού 3719/88 είχαν ως σκοπό να αποτραπούν κίνδυνοι καταστρατηγήσεως του καθεστώτος εισαγωγής γεωργικών προϊόντων.

6 Το άρθρο 28 όριζε μεταξύ άλλων:

«1. Εφόσον είναι αναγκαίο για την καλή εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών ανακοινώνουν αμοιβαία τις πληροφορίες για τα πιστοποιητικά και αποσπάσματα καθώς και για τις παρατυπίες και τις παραβάσεις που τα αφορούν.

2. Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή τις παρατυπίες και τις παραβάσεις που αφορούν τον παρόντα κανονισμό μόλις υποπέσουν στην αντίληψή τους.

3. Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή τον κατάλογο και τις διευθύνσεις των οργανισμών εκδόσεως των πιστοποιητικών και αποσπασμάτων [...].

4. Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν επίσης στην Επιτροπή τα αποτυπώματα των επισήμων σφραγίδων και, κατά περίπτωση, των [ανάγλυφων σφραγίδων] των αρχών που καλούνται να παρέμβουν. Η Επιτροπή πληροφορεί αμέσως τα άλλα κράτη μέλη σχετικά.»

7 Για να εξασφαλίσει ευρύτερα την τήρηση ολόκληρης της τελωνειακής και γεωργικής ρυθμίσεως, το Συμβούλιο εξέδωσε στις 19 Μαΐου 1981 τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1468/81, περί αμοιβαίας συνδρομής μεταξύ των διοικητικών αρχών των κρατών μελών και συνεργασίας των αρχών αυτών με την Επιτροπή με σκοπό τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής των τελωνειακών ή γεωργικών ρυθμίσεων (ΕΕ L 144, σ. 1), ο οποίος τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 945/87 του Συμβουλίου, της 30ής Μαρτίου 1987 (ΕΕ L 90, σ. 3).

8 Κατά το άρθρο 14α, παράγραφος 1, του κανονισμού 1468/81:

«Όταν πράξεις που είναι ή φαίνεται να είναι αντίθετες με τελωνειακές [...] ή γεωργικές ρυθμίσεις διαπιστώνονται από τις αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους και παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον σε κοινοτικό επίπεδο, και ειδικότερα:

— όταν έχουν ή φαίνεται να έχουν επιπτώσεις σε άλλα κράτη μέλη,

ή

— όταν στις ανωτέρω αρχές φαίνεται πιθανό να έχουν γίνει και σε άλλα κράτη μέλη παρόμοιες πράξεις,

οι αρχές αυτές γνωστοποιούν στην Επιτροπή το συντομότερο δυνατό, με δική τους πρωτοβουλία ή ύστερα από αιτιολογημένη αίτηση της Επιτροπής, όλες τις αναγκαίες πληροφορίες, ακόμα και με τη μορφή εγγράφων, αντιγράφων ή αποσπασμάτων εγγράφων, που είναι αναγκαίες για την πλήρη γνώση των γεγονότων με σκοπό το συντονισμό, από την Επιτροπή, των δράσεων των κρατών μελών. Η Επιτροπή κοινοποιεί τις πληροφορίες αυτές στις αρμόδιες αρχές των άλλων κρατών μελών.»

Αγορά των επίμαχων αποσπασμάτων από την προσφεύγουσα

9 Η προσφεύγουσα είναι εταιρία εισαγωγής βοείου κρέατος η οποία τον Οκτώβριο του 1993 αγόρασε από την ισπανική εταιρία GESPA SL τρία αποσπάσματα πιστοποιητικών εισαγωγής τα οποία έφεραν τις χρονολογίες 18 και 19 Οκτωβρίου 1993 και φερόταν ότι είχαν χορηγηθεί από τις αρμόδιες ισπανικές αρχές (στο εξής: επίμαχα αποσπάσματα). Τα αποσπάσματα αυτά έφεραν τους αριθμούς 36 20511395, 36 20511526 και 36 20511571. Η Balestrero Srl, ιταλική εταιρία με έδρα τη Γένοβα, χρησιμοποιήθηκε ως μεσάζων στην αγορά. Οι ισπανικές εταιρίες Carnicas Sierra Ascoy SA, Jaime Salva Xumetra και Productos Valent SA αναφέρθηκαν ως δικαιούχοι των σχετικών πιστοποιητικών εισαγωγής.

10 Τα επίμαχα πιστοποιητικά αφορούσαν την εισαγωγή βοείου κρέατος στο πλαίσιο της ποσοστώσεως GATT του 1993 που είχε ανοίξει ο κανονισμός 3392/92.

11 Τον Δεκέμβριο του 1993, η προσφεύγουσα ζήτησε να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία τέσσερις παρτίδες βοείου κρέατος Νότιας Αμερικής και προς τούτο προ-

σκόμισε τα επίμαχα αποσπάσματα. Με την προσκόμιση των αποσπασμάτων αυτών, το τελωνείο του Siegburg (Γερμανία) επέτρεψε τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία και εισέπραξε τους μειωμένους δασμούς του 20 %, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού 3392/92.

Φερόμενη έλλειψη νομιμότητας των επίμαχων αποσπασμάτων

12 Κατόπιν αιτήσεως μιας ολλανδικής εταιρίας να ελεγχθεί η γνησιότητα πιστοποιητικών σχετικών με την εισαγωγή βοείου κρέατος στο πλαίσιο της ποσοστώσεως GATT, οι αρμόδιες ισπανικές αρχές διαπίστωσαν ότι οι ίδιες δεν συνέταξαν τα εν λόγω πιστοποιητικά και ότι ως εκ τούτου τα πιστοποιητικά αυτά έχουν νοθευτεί. Με τηλεομοιοτυπία της 20ής Αυγούστου 1993, οι αρμόδιες ισπανικές αρχές επέστησαν την προσοχή της Επιτροπής επ' αυτού.

13 Με εγκύκλιο της 28ης Σεπτεμβρίου 1993, η Επιτροπή πληροφόρησε σχετικά τις αρμόδιες αρχές όλων των κρατών μελών, καλώντας τις να δείξουν ιδιαίτερη προσοχή όσον αφορά την εισαγωγή βοείου κρέατος και να ειδοποιούν την Επιτροπή για όλες τις παρανομίες που ανακαλύπτουν ή υποψιάζονται.

14 Οι ισπανικές αρχές ειδοποίησαν εκ νέου την Επιτροπή, με έγγραφο της 22ας Απριλίου 1994, για τη νόθευση πολλών πιστοποιητικών εισαγωγής σχετικών με την ποσόστωση GATT, επισυνάπτοντας σε αντιπαραβολή μεταξύ τους τις γνήσιες και πλαστές σφραγίδες και υπογραφές.

15 Η Επιτροπή διαβίβασε στις αρχές των κρατών μελών, στις 2 Μαΐου 1994 (ανακοίνωση AM 40/94), αντίτυπα νοθευμένων πιστοποιητικών και αποτυπώματα πλαστών και γνησίων σφραγίδων και υπογραφών.

16 Μετά την αποστολή από τις ισπανικές αρχές στην Επιτροπή, στις 13 Μαΐου 1994, καταλόγου των εγκύρων πιστοποιητικών και αποσπασμάτων που εκδόθηκαν το 1993 για την εισαγωγή κατεψυγμένου βοείου κρέατος, η Επιτροπή διαβίβασε τον κατάλογο αυτόν στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, στις 14 Ιουνίου 1994. Με την ίδια ανακοίνωση της 14ης Ιουνίου 1994, η Επιτροπή ζήτησε από τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών να ελέγξουν το νομότυπο των πιστοποιητικών και αποσπασμάτων πιστοποιητικών σχετικά με την ποσόστωση GATT που προσκομίστηκαν στα τελωνεία το 1993 κατά την εισαγωγή βοείου κρέατος.

17 Το Zollkriminalamt Köln (αρμόδιο για την Κολωνία γραφείο καταπολεμήσεως των τελωνειακών απατών, στο εξής: ZKA Köln) πληροφόρησε την Επιτροπή, με έγγραφο της 22ας Αυγούστου 1994, ότι ανακάλυψε τρία πιστοποιητικά του 1993 που δεν περιλαμβάνονται στον κατάλογο των εγκύρων πιστοποιητικών. Μετά την αποστολή από την Επιτροπή φωτοτυπιών των σχετικών εγγράφων στις ισπανικές αρχές, οι τελευταίες ανέφεραν, στις 24 Οκτωβρίου 1994, ότι τα έγγραφα αυτά είναι πλαστά.

18 Με έγγραφα της 21ης Δεκεμβρίου 1995 και της 8ης Αυγούστου 1996, το ZKA Köln ζήτησε από την Επιτροπή, όσον αφορά τα επίμαχα αποσπάσματα, να απευθυνθεί στις αρμόδιες ισπανικές αρχές για να επιβεβαιωθεί το προσωρινό πόρισμα της γενομένης έρευνας, δηλαδή το ότι οι εν λόγω αρχές δεν συνέταξαν αποσπάσματα πιστοποιητικών φέροντα τους αριθμούς 36 20511395, 36 20511526 και 36 20511571.

19 Οι αρμόδιες ισπανικές αρχές απάντησαν, με έγγραφο της 11ης Φεβρουαρίου 1997, ότι δεν συνέταξαν τα επίμαχα αποσπάσματα και ότι ως εκ τούτου αυτά είναι πλαστά. Επιβεβαίωσαν τούτο με την από 7 Ιουλίου 1997 απάντησή τους σε ερώτηση του Hauptzollamt Köln-Deutz, καθώς και με την από 1 Αυγούστου 1997 απάντησή τους σε ερώτηση της Επιτροπής, προσθέτοντας ότι δεν υφίστανται πιστοποιητικά που αντιστοιχούν στα αποσπάσματα αυτά.

20 Στις 11 Σεπτεμβρίου 1997, η εισαγγελία της Γένοβας άσκησε ποινική δίωξη κατά των ιδιοκτητών της Balestrero και ενός Αργεντινού μεσάζοντος, ονόματι Colle Garcia. Η

προσφεύγουσα υπέβαλε, ως πολιτικώς ενάγουσα, παρατηρήσεις κατά τη διάρκεια της σχετικής διαδικασίας. Με απόφαση της 4ης Μαΐου 1998, οι κατηγορούμενοι ιδιοκτήτες της Balestrero και ο Colle Garcia καταδικάστηκαν σε ποινές φυλακίσεως μεταξύ άλλων για τη νόθευση των επίμαχων αποσπασμάτων που πωλήθηκαν στην προσφεύγουσα.

Αίτηση διαγραφής των δασμών και εφαρμοστέα κοινοτική ρύθμιση

21 Εφόσον τα προϊόντα που βάσει των επίμαχων αποσπασμάτων η προσφεύγουσα εισήγαγε στη Γερμανία δεν μπορούσαν πλέον να τύχουν της προτιμησιακής δασμολογικής μεταχειρίσεως, οι γερμανικές τελωνειακές αρχές αξίωσαν, στις 29 Μαρτίου 1996, από την προσφεύγουσα το ποσό των οφειλομένων εισαγωγικών δασμών, δηλαδή 363 248,34 γερμανικά μάρκα (DEM).

22 Στις 10 Ιουλίου 1996, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Hauptzollamt Köln-Deutz να διαγραφούν οι εισαγωγικοί δασμοί βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/015, σ. 162). Μολονότι ο κανονισμός αυτός δεν ίσχυε πλέον την 1η Ιανουαρίου 1994, οι κανόνες ουσιαστικού δικαίου που περιελάμβανε είχαν εφαρμογή όσον αφορά τις καταστάσεις που είχαν δημιουργηθεί πριν από τη λήξη της ισχύος του (βλ., στο ίδιο πνεύμα, την απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Σεπτεμβρίου 1999, C-61/98, De Haan, Συλλογή 1999, σ. I-5003, σκέψη 13).

23 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79 όριζε:

«Η [...] διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δυνατή σε ειδικές περιπτώσεις [...] οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις κατά τις οποίες δεν υπήρξε ούτε προφανής αμέλεια ούτε δόλος εκ μέρους του ενδιαφερομένου.»

24 Ωστόσο, το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 3799/86 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1986, που καθορίζει τις διατάξεις εφαρμογής των άρθρων 4α, 6α, 11α και 13 του κανονισμού 1430/79 (ΕΕ L 352, σ. 19), θεωρούσε ότι δεν αποτελεί ειδική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 αυτή καθαυτή «η προσκόμιση, έστω και με καλή πίστη για τη χορήγηση προτιμησιακής δασμολογικής μεταχείρισης για εμπορεύματα που διασαφίστηκαν για να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, εγγράφων τα οποία εκ των υστέρων αποδείχθηκε ότι ήταν [πλαστά], [νοθευμένα] ή δεν ίσχυαν για τη χορήγηση αυτής της προτιμησιακής μεταχείρισης».

25 Η διαδικασία διαγραφής εισαγωγικών δασμών διέπεται εν προκειμένω από τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: ΚΤΚ), και από τις διατάξεις εφαρμογής του που περιέχονται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993 (ΕΕ L 253, σ. 1, στο εξής: ΔΕ του ΚΤΚ).

26 Οι ΔΕ του ΚΤΚ ορίζουν ότι, όταν η αρμόδια τελωνειακή αρχή δεν είναι σε θέση να αποφασίσει βάσει των άρθρων 899 επ. των ΔΕ του ΚΤΚ, τα οποία ορίζουν ορισμένες καταστάσεις όπου μπορούν να διαγραφούν ή να μη διαγραφούν οι δασμοί, και όταν «η αίτηση συνοδεύεται από αποδεικτικά στοιχεία που μπορούν να αποτελέσουν ειδική κατάσταση που προκύπτει από περιστάσεις για τις οποίες δεν υπήρξε δόλος ή προφανής αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου», το κράτος μέλος στο οποίο υπάγεται η πιο πάνω αρχή φέρει την υπόθεση στην Επιτροπή (άρθρο 905, παράγραφος 1, των ΔΕ του ΚΤΚ). Ο φάκελος που διαβιβάζεται στην Επιτροπή πρέπει να περιέχει όλα τα αναγκαία στοιχεία για την πλήρη εξέταση της συγκεκριμένης περιπτώσεως καθώς και δήλωση υπογεγραμμένη από τον ζητούντα τη διαγραφή, η οποία να βεβαιώνει το γεγονός «ότι έλαβε γνώση του φακέλου και να αναφέρει είτε ότι δεν έχει τίποτα άλλο να προσθέσει είτε κάθε άλλο συμπληρωματικό στοιχείο που κατά την κρίση του είναι σημαντικό να περιληφθεί» (άρθρο 905, παράγραφος 2, των ΔΕ του ΚΤΚ).

27 Το άρθρο 906α των ΔΕ του ΚΤΚ ορίζει:

«[...] όταν η Επιτροπή προτίθεται να λάβει αρνητική απόφαση για τον αιτούντα [...] τη διαγραφή, του κοινοποιεί τις αντιρρήσεις της γραπτώς, καθώς και όλα τα έγγραφα στα οποία βασίζει τις εν λόγω αντιρρήσεις. Ο αιτών [...] τη διαγραφή εκφράζει την άποψή του γραπτώς εντός ενός μηνός που υπολογίζεται από την ημερομηνία αποστολής των εν λόγω αντιρρήσεων. Σε περίπτωση που δεν έχει κοινοποιήσει την άποψή του εντός της εν λόγω προθεσμίας, θεωρείται ότι το άτομο αυτό παραιτείται της δυνατότητας να εκφράσει τη θέση του.»

28 Μετά από διαβούλευση με ομάδα εμπειρογνωμόνων που απαρτίζεται από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών που συνέρχονται στο πλαίσιο της τελωνειακής επιτροπής για να εξετάσουν τη συγκεκριμένη περίπτωση, η Επιτροπή «αποφασίζει είτε ότι η εκάστοτε εξεταζόμενη περίπτωση δικαιολογεί [...] τη διαγραφή, είτε ότι δεν τη δικαιολογεί» (άρθρο 907, πρώτο εδάφιο, των ΔΕ του ΚΤΚ).

29 Εν προκειμένω, με έγγραφο της 15ης Ιουνίου 1999, το Hauptzollamt Köln-Deutz πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι το γερμανικό Υπουργείο Οικονομικών προτίθεται να φέρει την υπόθεση στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 905, παράγραφος 1, των ΔΕ του ΚΤΚ. Η προσφεύγουσα κλήθηκε να καταθέσει παρατηρήσεις, πράγμα που έπραξε με υπόμνημα της 30ής Ιουνίου 1999.

30 Με έγγραφο της 18ης Οκτωβρίου 1999, οι γερμανικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή την αίτηση της προσφεύγουσας για διαγραφή των εισαγωγικών δασμών.

31 Με έγγραφο της 7ης Δεκεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα ζήτησε πρόσβαση στον φάκελο της Επιτροπής.

32 Με έγγραφο της 12ης Μαΐου 2000, η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα για την προσωρινή εκτίμηση της Επιτροπής κατά την οποία δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις να γίνει δεκτή η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών. Η Επιτροπή κάλεσε την προσφεύγουσα να συμβουλευθεί τον φάκελο επί τόπου και να υποβάλει τις παρατηρήσεις της εντός προθεσμίας ενός μηνός, σύμφωνα με το άρθρο 906α των ΔΕ του ΚΤΚ.

33 Στις 26 Μαΐου 2000, εκπρόσωπος της προσφεύγουσας συμβουλεύθηκε τον φάκελο στα γραφεία της Επιτροπής. Ο κατάλογος των εγγράφων του φακέλου στα οποία η προσφεύγουσα απέκτησε πρόσβαση επισυνάπτεται σε δήλωση του διοικητικού συμβουλίου της προσφεύγουσας της 26ης Μαΐου 2000.

34 Με υπόμνημα της 8ης Ιουνίου 2000, η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί του εγγράφου της Επιτροπής της 12ης Μαΐου 2000.

35 Κατά το άρθρο 907, πρώτο εδάφιο, των ΔΕ του ΚΤΚ, η ομάδα εμπειρογνωμόνων που απαρτίζεται από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών συνήλθε στις 3 Ιουλίου 2000 στο πλαίσιο της τελωνειακής επιτροπής για να εξετάσει την αίτηση της προσφεύγουσας για διαγραφή των δασμών.

36 Στις 25 Ιουλίου 2000, η Επιτροπή απηύθυνε στις γερμανικές αρχές την υπό στοιχεία REM 49/99 απόφασή της με την οποία διαπίστωσε ότι σε μια συγκεκριμένη περίπτωση δεν δικαιολογείται η διαγραφή εισαγωγικών δασμών και αρνήθηκε τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών για το βόειο κρέας προελεύσεως Νότιας Αμερικής (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Κατά την Επιτροπή, «οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δεν μπορούν, ούτε η κάθε μία χωριστά ούτε όλες μαζί, να αποτελέσουν ειδική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79» (προσβαλλόμενη απόφαση, σημείο 36).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

37 Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα άσκησε στις 25 Οκτωβρίου 2000 την παρούσα προσφυγή.

38 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

39 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

40 Η Επιτροπή παρέλειψε να καταθέσει εμπροθέσμως υπόμνημα ανταπαντήσεως.

41 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, έθεσε στους διαδίκους ορισμένες γραπτές ερωτήσεις και τους ζήτησε να κοινοποιήσουν ορισμένα έγγραφα.

42 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2002, κατά την οποία το Πρωτοδικείο κάλεσε την Επιτροπή να καταθέσει, στις 7 Οκτωβρίου 2002, διάφορα έγγραφα. Μετά την κατάθεση των ζητηθέντων εγγράφων, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος κήρυξε στις 25 Οκτωβρίου 2002 περατωθείσα την προφορική διαδικασία.

Επί της ουσίας

43 Η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο προβάλλει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και με τον δεύτερο παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

44 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι τα δικαιώματά της άμυνας προσβλήθηκαν κατά τη διοικητική διαδικασία. Πρώτον, θεωρεί ότι ήταν ελλιπής ο φάκελος στον οποίο απέκτησε πρόσβαση, στις 26 Μαΐου 2000, στα γραφεία της Επιτροπής. Παραθέτει διάφορα κρίσιμα έγγραφα που δεν περιλαμβάνονταν στον φάκελο που συμβουλεύθηκε. Υπενθυμίζει ότι με το από 7 Δεκεμβρίου 1999 έγγραφό της είχε ζητήσει «πρόσβαση σε όλα τα κρίσιμα έγγραφα όλων των υπηρεσιών της Επιτροπής».

45 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο διαδικασίας διαγραφής εισαγωγικών δασμών πρέπει να εξασφαλίζεται ο σεβασμός του δικαιώματος ακροάσεως, ενόψει ιδίως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή όταν λαμβάνει απόφαση κατ' εφαρμογήν της γενικής ρήτρας επιεικείας που προβλέπεται από το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 2001, Τ-186/97, Τ-187/97, Τ-190/97 έως Τ-192/97, Τ-210/97, Τ-211/97, Τ-216/97 έως Τ-218/97, Τ-279/97, Τ-280/97, Τ-293/97 και Τ-147/99, Kaufring κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1337, σκέψη 152, στο εξής: απόφαση τουρκικές τηλεοράσεις).

46 Ωστόσο, στο πλαίσιο διοικητικής διαδικασίας σχετικά με τη διαγραφή εισαγωγικών δασμών, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας συνεπάγεται μόνον το να δοθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να γνωστοποιήσει λυσιτελώς την άποψή του επί των στοιχείων, περιλαμβανομένων των εγγράφων, που η Επιτροπή έλαβε υπόψη εις βάρος του για να στηρίξει την απόφασή της. Κατά συνέπεια, η αρχή αυτή δεν απαιτεί να επιτρέψει η Επιτροπή, με δική της πρωτοβουλία, την πρόσβαση στο σύνολο των εγγράφων που ενδέχεται να έχουν σχέση με τη συγκεκριμένη υπόθεση της οποίας έχει επιληφθεί στο πλαίσιο αιτήσεως διαγραφής. Αν ο ενδιαφερόμενος θεωρεί ότι τα έγγραφα αυτά είναι χρήσιμα για να αποδειχθεί η ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως και/ή η έλλειψη προφανούς αμέλειάς του ή δόλου του, σ' αυτόν απόκειται να ζητήσει πρόσβαση στα έγγραφα αυτά, σύμφωνα με τις διατάξεις που έχουν θεσπίσει τα κοινοτικά όργανα βάσει του άρθρου 255 ΕΚ (απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 2002, Τ-205/99, Hyper κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-3141, σκέψη 63).

47 Συγκεκριμένα, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας ναι μεν επιβάλλει στην Επιτροπή ορισμένες διαδικαστικές υποχρεώσεις, πλην όμως συνεπάγεται και κάποια επιμέλεια από την πλευρά του ενδιαφερόμενου. Έτσι, αν ο δεύτερος θεωρεί ότι τα δικαιώματά του άμυνας δεν γίνονται σεβαστά ή δεν γίνονται επαρκώς σεβαστά στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, σ' αυτόν απόκειται να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλιστεί ο σεβασμός των δικαιωμάτων του ή τουλάχιστον να επισημάνει εγκαίρως το γεγονός αυτό στην αρμόδια διοικητική αρχή (προαναφερθείσα στην προηγούμενη σκέψη απόφαση Hyper κατά Επιτροπής, σκέψη 59).

48 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα, με έγγραφο της 12ης Μαΐου 2000, για την προσωρινή της εκτίμηση ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις διαγραφής των εισαγωγικών δασμών. Αποδεχθείσα την από 7 Δεκεμβρίου 1999 αίτηση της προσφεύγουσας, η Επιτροπή κάλεσε την προσφεύγουσα να συμβουλευθεί τον φάκελο επί τόπου και να υποβάλει τις παρατηρήσεις της εντός προθεσμίας ενός μηνός. Έτσι, στις 26 Μαΐου 2000, ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας μπόρεσε να συμβουλευθεί τον φάκελο στα γραφεία της Επιτροπής. Ο κατάλογος των εγγράφων του φακέλου στα οποία η προσφεύγουσα απέκτησε πρόσβαση επισυνάπτεται σε δήλωση του διοικητικού συμβουλίου της προσφεύγουσας της 26ης Μαΐου 2000.

49 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται ότι κατά τη διοικητική διαδικασία δεν απέκτησε πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα στα οποία η Επιτροπή στήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση.

50 Εξάλλου, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η προσφεύγουσα, με τις από 8 Ιουνίου 2000 παρατηρήσεις της σε απάντηση της προσωρινής εκτιμήσεως της Επιτροπής σχετικά με την από 12 Μαΐου 2000 αίτηση διαγραφής, δεν ισχυρίστηκε ότι κάποια έγγραφα εξαιρέθηκαν από την πρόσβαση στον φάκελο. Επιπλέον, αφότου συμβουλεύθηκε τον φάκελο στα γραφεία της Επιτροπής στις 26 Μαΐου 2000, η προσφεύγουσα δεν ζήτησε από την Επιτροπή να γνωστοποιηθούν άλλα έγγραφα.

51 Λαμβανομένων υπόψη όσων εκτίθενται πιο πάνω στις σκέψεις 45 έως 47, το επιχείρημα περί ελλιπούς χαρακτήρα του φακέλου πρέπει να απορριφθεί.

52 Δεύτερον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την εμπιστευτικότητα ορισμένων εγγράφων. Ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν εκθέτει σαφώς βάσει ποιων κριτηρίων τα εμπιστευτικά έγγραφα διακρίνονται από τα μη εμπιστευτικά έγγραφα. Προς τούτο, παραθέτει διάφορα έγγραφα των οποίων ο εμπιστευτικός χαρακτήρας τής φαίνεται

αδικαιολόγητος. Διευκρινίζει ότι μπορούν να θεωρηθούν εμπιστευτικά μόνον τα έγγραφα των οποίων η γνώση ή αναπαραγωγή θα μπορούσε να θίξει τα κοινοτικά συμφέροντα.

53 Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, ναι μεν τα πράγματι εμπιστευτικά έγγραφα δεν έπρεπε, αυτά καθεαυτά, να γνωστοποιηθούν, πλην όμως για τα έγγραφα αυτά η Επιτροπή έπρεπε τουλάχιστον να καταρτίσει μη εμπιστευτική περίληψη για να μπορέσει ο εντολοδόχος της προσφεύγουσας να λάβει γνώση του ουσιώδους περιεχομένου τους.

54 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ακόμη, στο υπόμνημα απαντήσεως, ότι το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο συνεπάγεται δικαίωμα φωτοτυπήσεως των μελετωμένων εγγράφων. Στηρίζει το δικαίωμα αυτό τόσο σε πρακτικές σκέψεις που συνδέονται με την ανάγκη πραγματικής αναλύσεως των σχετικών εγγράφων, δηλαδή την ανάγκη μεταφράσεως, διαβουλεύσεως με εμπειρογνώμονες κ.λπ., όσο και στους γερμανικούς δικονομικούς κανόνες (διαδικασία ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων) και στους κοινοτικούς διαδικαστικούς κανόνες [απόφαση 94/90/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 8ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (ΕΕ L 46, σ. 58), η οποία ρυθμίζει μεταξύ άλλων τα έξοδα λήψεως αντιγράφων].

55 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που θέτουν υπό αμφισβήτηση την εμπιστευτικότητα ορισμένων εγγράφων προβλήθηκαν μόνο για να στηριχθεί κάποια φερόμενη προσβολή κάποιου δικαιώματος φωτοτυπήσεως. Επιβεβαιώνει ότι η προσφεύγουσα δεν είχε το δικαίωμα να φωτοτυπήσει ορισμένα έγγραφα του φακέλου, μολονότι μπορούσε να αντιγράψει διά χειρός το περιεχόμενο των εγγράφων αυτών. Ωστόσο, κατά την Επιτροπή, το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο δεν συνεπάγεται δικαίωμα φωτοτυπήσεως των εγγράφων του φακέλου.

56 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, αφενός, από τον κατάλογο των εγγράφων στα οποία η προσφεύγουσα απέκτησε πρόσβαση κατά τη διοικητική διαδικασία και, αφετέρου, από τις παρατηρήσεις της Επιτροπής με το υπόμνημα αντικρούσεως και

της προσφεύγουσας με το υπόμνημα απαντήσεως προκύπτει ότι στις 26 Μαΐου 2000 η προσφεύγουσα απέκτησε πρόσβαση στα έγγραφα που η Επιτροπή είχε χαρακτηρίσει ως εμπιστευτικά, αλλά ότι η προσφεύγουσα μόνον εμποδίστηκε να φωτοτυπήσει τα έγγραφα αυτά.

57 Τα σχετικά έγγραφα, τα οποία κοινοποιήθηκαν στο Πρωτοδικείο στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, αποτελούν όλα, εκτός από ένα, ανακοινώσεις μεταξύ των διοικητικών αρχών των κρατών μελών και της Επιτροπής οι οποίες έγιναν βάσει του κανονισμού 1468/81 (βλ. πιο πάνω τη σκέψη 8). Οι ανακοινώσεις αυτές έχουν, σύμφωνα με το άρθρο 19 του κανονισμού 1468/81, «εμπιστευτικό χαρακτήρα» και «καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο». Το άλλο έγγραφο είναι μια επιστολή της εισαγγελίας της Χάγης που απευθύνθηκε στην Επιτροπή στις 10 Μαΐου 1994 σχετικά με μια εν εξελίξει ποινική έρευνα. Το περιεχόμενό της είναι και αυτό εμπιστευτικό [βλ. το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43)].

58 Επομένως, τα έγγραφα που η προσφεύγουσα εμποδίστηκε να φωτοτυπήσει κατά τη διοικητική διαδικασία ορθώς χαρακτηρίστηκαν από την Επιτροπή ως εμπιστευτικά.

59 Αντιθέτως προς αυτό που υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο στο πλαίσιο διαδικασίας διαγραφής εισαγωγικών δασμών δεν συνεπάγεται ότι η ενδιαφερόμενη επιχείρηση έχει δικαίωμα φωτοτυπήσεως εμπιστευτικών εγγράφων. Πρέπει να υπογραμμιστεί συναφώς ότι, κατ' αρχήν, ένα ενδιαφερόμενο μέρος δεν έχει ούτε καν το δικαίωμα να συμβουλευθεί ολόκληρα τα εμπιστευτικά έγγραφα. Γενικώς, το δικαίωμά του προσβάσεως στον φάκελο περιορίζεται, όσον αφορά τα εμπιστευτικά έγγραφα, στην πρόσβαση σε μη εμπιστευτική μορφή ή περίληψη των σχετικών εγγράφων (βλ., στο ίδιο πνεύμα, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 2000, Τ-25/95, Τ-26/95, Τ-30/95 έως Τ-32/95, Τ-34/95 έως Τ-39/95, Τ-42/95 έως Τ-46/95, Τ-48/95, Τ-50/95 έως Τ-65/95, Τ-68/95 έως Τ-71/95, Τ-87/95, Τ-88/95, Τ-103/95 και Τ-104/95, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-491, σκέψεις 142 έως 144 και 147).

60 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

61 Πρέπει να υπομνησθεί, ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79 (βλ. πιο πάνω τη σκέψη 23) αποτελεί γενική ρήτρα επιεικείας (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1983, 283/82, Schoellershammer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 4219, σκέψη 7, και την προαναφερθείσα στη σκέψη 45 απόφαση τουρκικές τηλεοράσεις, σκέψη 216).

62 Βάσει της διατάξεως αυτής, ο υπόχρεος ο οποίος αποδεικνύει, αφενός, την ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως και, αφετέρου, την έλλειψη προφανούς αμέλειας και δόλου από την πλευρά του, έχει δικαίωμα να διαγραφούν οι τελωνειακοί δασμοί (απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Φεβρουαρίου 1998, T-42/96, Eyckeler & Malt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-401, σκέψη 134, και προαναφερθείσα στη σκέψη 45 απόφαση τουρκικές τηλεοράσεις, σκέψη 217).

63 Ωστόσο, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η διαγραφή εισαγωγικών δασμών, η οποία μπορεί να επιτραπεί μόνον υπό ορισμένες προϋποθέσεις και σε ειδικά προβλεπόμενες περιπτώσεις, αποτελεί εξαίρεση από το σύνηθες εισαγωγικό καθεστώς και, κατά συνέπεια, οι διατάξεις που προβλέπουν τη διαγραφή αυτή πρέπει να ερμηνεύονται στενώς (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1999, C-48/98, Söhl & Söhlke, Συλλογή 1999, σ. I-7877, σκέψη 52).

64 Στο πλαίσιο αυτό, ο κοινοτικός δικαστής έχει κρίνει ότι η ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως αποδεικνύεται όταν από τις περιστάσεις της υποθέσεως προκύπτει ότι ο υπόχρεος βρίσκεται σε εξαιρετική κατάσταση σε σχέση με τους άλλους επιχειρηματίες που ασκούν την ίδια δραστηριότητα (βλ., την απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Φεβρουαρίου 1999, C-86/97, Trans-Ex-Import, Συλλογή 1999, σ. I-1041, σκέψεις 21 και 22, και την προαναφερθείσα στη σκέψη 22 απόφαση De Haan, σκέψεις 52 και 53) και ότι, αν δεν υφίσταντο οι περιστάσεις αυτές, δεν θα είχε υποστεί τη βλάβη που συνδέεται με την εκ των υστέρων βεβαίωση των δασμών (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Μαρτίου 1987, 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, Συλλογή 1987, σ. 1525, σκέψη 22, και προαναφερθείσα στη σκέψη 45 απόφαση τουρκικές τηλεοράσεις, σκέψη 218). Έτσι, το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79 προορίζεται να εφαρμόζεται όταν οι περιστάσεις που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ του επιχειρηματία και της διοικητικής αρχής είναι τέτοιες που δεν είναι επιεικές να προκληθεί στον επιχειρηματία αυτόν μια βλάβη την οποία υπό φυσιολογικές συνθήκες δεν θα είχε υποστεί (προαναφερθείσα στην υποσημείωση 62 απόφαση Eyckeler & Malt κατά Επιτροπής, σκέψη 132).

65 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως έχει δύο σκέλη, τα οποία αφορούν ειδικά τις δύο προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79. Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι ήταν καλόπιστη και ότι δεν μπορεί να της προσαφθεί προφανής αμέλεια. Με το δεύτερο σκέλος προβάλλεται η ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79.

Πρώτο σκέλος: καλή πίστη και έλλειψη προφανούς αμέλειας από την πλευρά της προσφεύγουσας

66 Η προσφεύγουσα παρουσιάζει ένα πλέγμα στοιχείων το οποίο βεβαιώνει την καλή πίστη της αλλά και αποκλείει κάθε προφανή αμέλεια από την πλευρά της. Ωστόσο, υπενθυμίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν της προσάπτει προφανή αμέλεια.

67 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να αντιληφθεί την έλλειψη νομιμότητας των επίμαχων αποσπασμάτων. Η προσφεύγουσα επέδειξε προφανή αμέλεια, πράγμα που αποκλείει την εφαρμογή του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79.

68 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση διαγραφής των εισαγωγικών δασμών καθόσον «οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δεν μπορούν, ούτε η κάθε μία χωριστά ούτε όλες μαζί, να αποτελέσουν ειδική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού [...] 1430/79» (σημείο 36 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Όπως άλλωστε η Επιτροπή αναγνώρισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν αποφάνθηκε επί της άλλης προϋποθέσεως διαγραφής των δασμών, δηλαδή επί της ελλείψεως δόλου και προφανούς αμέλειας από την πλευρά του ενδιαφερόμενου.

69 Επομένως, το πρώτο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως είναι αλυσιτελές και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί.

Δεύτερο σκέλος: ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79

— Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

70 Στο πλαίσιο του σκέλους αυτού, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως όταν θεώρησε στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δεν αποτελούν ειδική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79.

71 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή οφείλει να εκτιμήσει το σύνολο των σχετικών πραγματικών στοιχείων για να καθορίσει αν οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως αποτελούν ειδική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79 (προαναφερθείσα στη σκέψη 62 απόφαση Eyckeler & Malt κατά Επιτροπής, σκέψη 133· προαναφερθείσα στη σκέψη 45 απόφαση τουρκικές τηλεοράσεις, σκέψη 222, και προαναφερθείσα στη σκέψη 46 απόφαση Hyper κατά Επιτροπής, σκέψη 93). Ναι μεν η Επιτροπή έχει εν προκειμένω εξουσία εκτιμήσεως, πλην όμως οφείλει να ασκεί την εξουσία αυτή προβαίνοντας σε πραγματική στάθμιση, αφενός, του συμφέροντος της Κοινότητας να εξασφαλιστεί η τήρηση των τελωνειακών διατάξεων και, αφετέρου, του συμφέροντος του καλόπιστου εισαγωγέα να μην υποστεί βλάβες που υπερβαίνουν τον συνήθη εμπορικό κίνδυνο. Στη συνέχεια, κατά την εξέταση του αν δικαιολογείται η αίτηση διαγραφής, η Επιτροπή δεν μπορεί να περιοριστεί να λάβει υπόψη τις ενέργειες των εισαγωγέων. Οφείλει να εκτιμήσει και τις συνέπειες της δικής της συμπεριφοράς (προαναφερθείσα στη σκέψη 62 απόφαση Eyckeler & Malt κατά Επιτροπής, σκέψη 133· προαναφερθείσα στη σκέψη 45 απόφαση τουρκικές τηλεοράσεις, σκέψη 225, και προαναφερθείσα στη σκέψη 46 απόφαση Hyper κατά Επιτροπής, σκέψη 95) και της συμπεριφοράς των εθνικών τελωνειακών αρχών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουνίου 2001, Τ-330/99, Spedition Wilhelm Rotermund κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1619, σκέψη 57) στην κατάσταση που έχει δημιουργηθεί.

72 Ακριβώς με γνώμονα τις αρχές αυτές πρέπει να εξεταστεί η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας με την οποία επιδιώκεται να αποδειχθεί ότι οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως αποτελούν ειδική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79. Προς τούτο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι δεν αποδείχθηκε ότι τα επίμαχα αποσπάσματα νοθεύτηκαν. Επιπλέον, η προσφεύγουσα αναφέρει τις συνέπειες της συμπεριφοράς των ισπανικών αρχών και της Επιτροπής στην κατάσταση που δημιουργήθηκε.

— Τα επίμαχα αποσπάσματα δεν νοθεύτηκαν

73 Η προσφεύγουσα διατείνεται κατ' αρχάς ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε στα σημεία 16 έως 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι τα επίμαχα αποσπάσματα νοθεύτηκαν. Προς στήριξη του ισχυρισμού ότι τα επίμαχα πιστοποιητικά νοθεύτηκαν, η Επιτροπή στηρίχθηκε μόνο στις διαπιστώσεις των αρμοδίων ισπανικών αρχών και στην από-

φαση του Tribunale di Genova της 4ης Μαΐου 1998. Η Επιτροπή δεν προέβη σε συμπληρωματική έρευνα.

74 Κατά την προσφεύγουσα, τα επίμαχα αποσπάσματα δεν νοθεύτηκαν. Συγκεκριμένα, φέρουν την ενδεδειγμένη υπογραφή και τη σφραγίδα που ίσχυε τότε. Πρόκειται για πλαστά έγγραφα που καταρτίστηκαν με τη συνεργασία Ισπανών δημοσίων υπαλλήλων. Η προσφεύγουσα σημειώνει ακόμη ότι, όσον αφορά τις ισπανικές αρχές, αποκλειστικώς η Μ. είχε αναλάβει ολόκληρη την αλληλογραφία τους με την Επιτροπή. Η Μ., της οποίας την υπογραφή φέρουν τα επίμαχα αποσπάσματα, δεν αποτελεί ουδέτερη πηγή πληροφοριών.

75 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα στηρίχθηκε και στην απομαγνητοφώνηση της καταθέσεως που δόθηκε από την Μ. στις 24 Οκτωβρίου 2001 κατόπιν αιτήσεως του Oberlandesgericht Köln. Στο πλαίσιο της καταθέσεως αυτής, η Μ. δήλωσε ότι η υπογραφή που περιέχεται στο από 22 Απριλίου 1994 έγγραφο των ισπανικών αρχών προς την Επιτροπή (βλ. πιο πάνω τη σκέψη 14) είναι δική της, ενώ προηγουμένως είχε υποστηρίξει ότι πρόκειται για απομίμηση υπογραφής.

76 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι κατά το άρθρο 905, παράγραφος 2, των ΔΕ του ΚΤΚ, «[ο] φάκελος που υποβάλλεται στην Επιτροπή [από την τελωνειακή αρχή που έχει επιληφθεί της αιτήσεως διαγραφής] πρέπει να περιλαμβάνει όλα τα αναγκαία στοιχεία για μια πλήρη εξέταση της υποβαλλόμενης περίπτωσης». Επομένως, η ευθύνη δημιουργίας πλήρους φακέλου ώστε να παρέχεται στην Επιτροπή η δυνατότητα να λάβει απόφαση ανήκει, κατ' αρχήν, στη σχετική εθνική τελωνειακή αρχή. Ωστόσο, βάσει του άρθρου 905, παράγραφος 2, των ΔΕ του ΚΤΚ, «[ό]ταν διαπιστώνεται ότι τα στοιχεία που παρέχει το κράτος μέλος είναι ανεπαρκή για να είναι δυνατόν να ληφθεί απόφαση, με πλήρη γνώση της κατάστασης στην εκάστοτε περίπτωση, η Επιτροπή μπορεί να ζητήσει συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία».

77 Πάντως, εν προκειμένω η Επιτροπή ορθώς διαπίστωσε στην προσβαλλόμενη απόφαση, βάσει των εγγράφων που της γνωστοποιήθηκαν, και μεταξύ αυτών βάσει των δηλώσεων των αρμοδίων ισπανικών αρχών και της αποφάσεως του Tribunale di Genova της 4ης Μαΐου 1998, ότι τα επίμαχα αποσπάσματα είναι νοθευμένα (Fälschungen). Ουδεμία συμπληρωματική έρευνα από την πλευρά της Επιτροπής ήταν επιβεβλημένη εν προκειμένω.

78 Συγκεκριμένα, οι ισπανικές αρχές όχι μόνο διαπίστωσαν ότι τα επίμαχα αποσπάσματα είναι πλαστά (falsos), αλλά και ρητώς τα χαρακτήρισαν νοθευμένα (falsificaciones) με το από 11 Φεβρουαρίου 1997 έγγραφό τους προς τον J. Poncet της υπαγομένης στην Επιτροπή μονάδας για τον συντονισμό της καταπολεμήσεως της απάτης. Οι ισπανικές αρχές με την από 7 Ιουλίου 1997 απάντησή τους σε ερώτηση του Hauptzollamt Köln-Deutz καθώς και με την από 1 Αυγούστου 1997 απάντησή τους σε ερώτηση της Επιτροπής επιβεβαίωσαν ότι τα αποσπάσματα είναι πλαστά και δεν εκδόθηκαν από τις αρμόδιες ισπανικές αρχές.

79 Επιπλέον, η απόφαση του Tribunale di Genova της 4ης Μαΐου 1998 εκθέτει ότι τα αποσπάσματα που φέρουν τους αριθμούς 36 20511395, 36 20511526 και 36 20511571 νοθεύτηκαν.

80 Τέλος, οι ίδιες οι γερμανικές αρχές θεώρησαν με το έγγραφό τους της 15ης Ιουνίου 1999 (βλ. πιο πάνω τη σκέψη 29) ότι τα επίμαχα αποσπάσματα νοθεύτηκαν.

81 Όσο για το επιχείρημα ότι ένας ή περισσότεροι Ισπανοί δημόσιοι υπάλληλοι συνεργάστηκαν για τη σύνταξη των επίμαχων αποσπασμάτων, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Πρωτοδικείο, στην προαναφερθείσα στη σκέψη 71 απόφαση Spedition Wilhelm Rotermund κατά Επιτροπής (σκέψεις 57 και 58), αναγνώρισε ότι η ενεργός συμμετοχή υπαλλήλου των οικείων τελωνειακών αρχών σε τελωνειακή απάτη μπο-

ρεί να αποτελέσει ειδική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79, οπότε υφίσταται δικαίωμα να διαγραφούν οι δασμοί. Ωστόσο, αντιθέτως προς την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση, τέτοια συμμετοχή ουδόλως έχει αποδειχθεί εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ολόκληρη η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας σχετικά με την ανάμειξη της Μ. ή άλλων Ισπανών δημοσίων υπαλλήλων στην έκδοση των επίμαχων αποσπασμάτων βασίζεται απλώς και μόνον σε υποθέσεις και δεν στηρίζεται σε αντικειμενικές ενδείξεις. Ούτως ή άλλως, η απομαγνητοφώνηση της καταθέσεως της Μ., στην οποία η προσφεύγουσα έδωσε μεγάλο βάρος κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν περιέχει κανένα στοιχείο από το οποίο προκύπτει οποιαδήποτε συμμετοχή Ισπανών δημοσίων υπαλλήλων στην κατάρτιση των επίμαχων αποσπασμάτων. Επιπλέον, ερωτηθείσα επί του σημείου αυτού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επανέλαβε την επιχειρηματολογία της σχετικά με την υπογραφή που περιέχεται στο έγγραφο της 22ας Απριλίου 1994. Συγκεκριμένα, με το έγγραφο αυτό οι ισπανικές αρχές κοινοποίησαν στην Επιτροπή την «υπογραφή [της Μ.] η οποία έγινε αντικείμενο απομιμήσεως στα πλαστά πιστοποιητικά». Πάντως, η υπογραφή την οποία φέρει το έγγραφο αυτό είναι γνήσια υπογραφή της Μ.

82 Τέλος, το γεγονός ότι τα νοθευμένα αποσπάσματα περιέχουν απομίμηση της υπογραφής της Μ. δεν αποτελεί στοιχείο προκειμένου να θεωρηθεί ότι η Ισπανίδα αυτή δημόσιος υπάλληλος δεν είναι ουδέτερη πηγή πληροφοριών.

83 Το πρώτο περιστατικό που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν στηρίζεται στα πράγματα, οπότε εν προκειμένω δεν αποτελεί ειδική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79 που να παρέχει δικαίωμα να διαγραφούν οι δασμοί.

— Συνέπειες της συμπεριφοράς της Επιτροπής και των εθνικών αρχών στην κατάσταση που δημιουργήθηκε

84 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι οι εθνικές αρχές οφείλουν να κοινοποιούν στην Επιτροπή τα αποτυπώματα των επισήμων σφραγίδων των οργανισμών που εκδί-

δουν πιστοποιητικά εισαγωγής και τις υπογραφές των προσώπων που είναι αρμόδια να εκδίδουν τα πιστοποιητικά αυτά. Η Επιτροπή οφείλει να ενημερώνει σχετικά τα άλλα κράτη μέλη.

85 Πάντως, κατά την προσφεύγουσα, αφενός, οι αρμόδιες ισπανικές αρχές δεν κοινοποίησαν εγκαίρως στην Επιτροπή και στις άλλες εθνικές αρχές τη σφραγίδα και τις υπογραφές που χρησιμοποιούνταν το 1993 για τα πιστοποιητικά εισαγωγής. Αφετέρου, η Επιτροπή δεν επεδίωξε να τηρηθούν οι υποχρεώσεις αυτές.

86 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ακόμη ότι, αν η Επιτροπή, όταν ενημερώθηκε για ορισμένες παρανομίες, στις 20 Αυγούστου 1993, από τις ισπανικές αρχές, είχε αμέσως κινήσει έρευνα και ενημερώσει πληρέστερα τις αρχές των άλλων κρατών μελών, θα είχε αποφευχθεί η διάθεση των επίμαχων αποσπασμάτων στο εμπόριο. Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι ανεπιεικές να υποστεί η προσφεύγουσα μια βλάβη που δεν θα είχε υποστεί αν οι αρμόδιες ισπανικές αρχές και η Επιτροπή δεν είχαν παραβεί τις υποχρεώσεις τους (βλ. την προαναφερθείσα στη σκέψη 62 απόφαση Eyckeler & Malt κατά Επιτροπής, σκέψη 132).

87 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι διαχειρίστηκε τη δασμολογική ποσόστωση με όλη την απαιτούμενη επιμέλεια. Μετά τις πρώτες ενδείξεις που παρασχέθηκαν από τις ισπανικές αρχές με τηλεομοιοτυπία της 20ής Αυγούστου 1993, η Επιτροπή πληροφόρησε τα κράτη μέλη με έγγραφο της 28ης Σεπτεμβρίου 1993 για την εμφάνιση νοθευμένων πιστοποιητικών και ρητώς τα παρότρυνε να εντείνουν την προσοχή τους.

88 Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, δεν υπήρξε εσφαλμένη συμπεριφορά των ισπανικών αρχών λόγω μιας δήθεν ελλείψεως πληροφορήσεως. Συγκεκριμένα, οι ισπανικές αρχές αμέσως ενημέρωσαν την Επιτροπή, στις 20 Αυγούστου 1993, όταν διαπί-

στωσαν τις πρώτες νοθεύσεις. Όταν έγιναν εισαγωγές τον Δεκέμβριο του 1993, οι ισπανικές αρχές δεν είχαν καμία ένδειξη σχετικά με τη νόθευση των τριών επίμαχων αποσπασμάτων και με τα ποινικά αδικήματα που διαπράχθηκαν εις βάρος της προσφεύγουσας. Συνεργάστηκαν συνεχώς για τη διαλεύκανση της υποθέσεως και διαβίβασαν τις αναγκαίες πληροφορίες στην Επιτροπή και στις γερμανικές και ιταλικές αρχές.

89 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει κατ' αρχάς ότι, βάσει του άρθρου 211 ΕΚ και της αρχής της χρηστής διοικήσεως, η Επιτροπή όφειλε να εξασφαλίσει την ορθή εφαρμογή της ποσοστώσεως GATT (βλ., στο ίδιο πνεύμα, την προαναφερθείσα στη σκέψη 62 απόφαση Eyckeler & Malt κατά Επιτροπής, σκέψη 165).

90 Στη συνέχεια, πρέπει να επισημανθεί ότι οι κανονισμοί 1468/81 και 3719/88 επιβάλλουν στα κράτη μέλη και στην Επιτροπή υποχρεώσεις αμοιβαίας πληροφορήσεως, των οποίων η τήρηση μπορεί να διευκολύνει «την πρόληψη και τον εντοπισμό των παραβάσεων» των τελωνειακών ρυθμίσεων (βλ. τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1468/81), και μεταξύ αυτών της ρυθμίσεως περί της ποσοστώσεως GATT.

91 Έτσι, κατά το άρθρο 28, παράγραφος 4, του κανονισμού 3719/88, «[τ]α κράτη μέλη ανακοινώνουν [...] στην Επιτροπή τα αποτυπώματα των επισήμων σφραγίδων και, κατά περίπτωση, των [αναγλύφων σφραγίδων] των αρχών που καλούνται να παρέμβουν [κατά τη σύνταξη των πιστοποιητικών εισαγωγής και των αποσπασμάτων των πιστοποιητικών αυτών]». Βάσει της ίδιας διατάξεως, «[η] Επιτροπή πληροφορεί αμέσως τα άλλα κράτη μέλη σχετικά».

92 Στη συνέχεια, το άρθρο 14α του κανονισμού 1468/81 ορίζει ότι, «[ό]ταν πράξεις που είναι ή φαίνεται να είναι αντίθετες με τελωνειακές [...] ή γεωργικές ρυθμίσεις διαπιστώνονται από τις αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους [...], οι αρχές αυτές γνω-

στοποιούν στην Επιτροπή το συντομότερο δυνατό, με δική τους πρωτοβουλία ή ύστερα από αιτιολογημένη αίτηση της Επιτροπής, όλες τις αναγκαίες πληροφορίες». Βάσει της ίδιας διατάξεως, η Επιτροπή οφείλει να «κοινοποιεί τις πληροφορίες αυτές στις αρμόδιες αρχές των άλλων κρατών μελών».

93 Η τήρηση των υποχρεώσεων αυτών από τα κράτη μέλη και την Επιτροπή είναι ουσιώδης για να εξασφαλιστεί η πρακτική αποτελεσματικότητα των προπαρατεθεισών διατάξεων, οι οποίες έχουν ως σκοπό να αποτρέπονται και να ανακαλύπτονται οι παραβάσεις των τελωνειακών ρυθμίσεων. Συγκεκριμένα, αφενός, η από τις τελωνειακές αρχές των κρατών μελών ανακάλυψη ενδεχομένων νοθεύσεων θα εμποδιζόταν αν οι αρχές αυτές δεν διέθεταν αποτυπώματα των επισήμων σφραγίδων που χρησιμοποιήθηκαν από τις αρχές των άλλων κρατών μελών για την κατάρτιση πιστοποιητικών εισαγωγής και αποσπασμάτων τους. Αφετέρου, όταν από τις αρχές κράτους μέλους διαπιστώνονται παρανομίες, είναι πρωταρχικής σημασίας οι αρχές αυτές να ανακοινώνουν αμελλητί στην Επιτροπή, η οποία αμέσως πληροφορεί σχετικά τις αρχές των άλλων κρατών μελών, κάθε πληροφορία που παρέχει τη δυνατότητα να ανακαλυφθούν άλλα παράνομα πιστοποιητικά ή αποσπάσματα.

94 Γενικώς, οι προπαρατεθείσες διατάξεις παρέχουν στην Επιτροπή τη δυνατότητα να συλλέγει από τις αρχές των κρατών μελών τις αναγκαίες πληροφορίες για την άσκηση του καθήκοντός της εποπτείας σχετικά με την ποσόστωση GATT.

95 Πρώτον, για να εξακριβώσει αν εν προκειμένω τηρήθηκε το άρθρο 28, παράγραφος 4, του κανονισμού 3719/88, το Πρωτοδικείο ζήτησε από την Επιτροπή, με έγγραφο της 28ης Ιουνίου 2002, να του κοινοποιήσει τα διαβιβασθέντα σ' αυτήν από τις ισπανικές αρχές βάσει της προπαρατεθείσας διατάξεως αποτυπώματα των επισήμων σφραγίδων που ίσχυαν όταν η προσφεύγουσα αγόρασε τα επίμαχα αποσπάσματα. Επίσης, ζητήθηκε από την Επιτροπή να αποδείξει εγγράφως ότι είχε πληροφορήσει τα άλλα κράτη μέλη για τα αποτυπώματα αυτά, σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος 4, του κανονισμού 3719/88.

96 Με έγγραφο της 22ας Ιουλίου 2002, η Επιτροπή κοινοποίησε στο Πρωτοδικείο έγγραφο των ισπανικών αρχών της 18ης Μαρτίου 1986 (σημείωμα 28/86) με το οποίο οι αρχές αυτές εγχείρισαν στην Επιτροπή την ανάγλυφη σφραγίδα (sello en seco) της Γενικής Διευθύνσεως Εξωτερικού Εμπορίου που κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα χρησιμοποιείτο για τα πιστοποιητικά εισαγωγής γεωργικών προϊόντων. Ωστόσο, στο έγγραφο που κοινοποιήθηκε στο Πρωτοδικείο δεν επισυνάφθηκε ούτε η επίμαχη ανάγλυφη σφραγίδα ούτε αποτύπωμα της επίσημης σφραγίδας.

97 Αντιθέτως, από τα «συνοπτικά πρακτικά της 125ης συνεδριάσεως της επιτροπής διαχειρίσεως "μηχανισμοί συναλλαγών" της 15ης και 16ης Απριλίου 1986», τα οποία προσκόμισε η Επιτροπή, προκύπτει ότι κατά τη συνεδρίαση αυτή «διανεμήθηκαν στα κράτη μέλη αντίτυπα σφραγίδων κατασκευασμένων από τους σφραγιδοποιούς των ισπανικών αρχών».

98 Μη έχοντας λάβει «τα αποτυπώματα των επισήμων σφραγίδων», το Πρωτοδικείο κάλεσε εκ νέου την Επιτροπή, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, να καταθέσει τις σφραγίδες που κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα οι ισπανικές αρχές χρησιμοποίησαν για τη σύνταξη των πιστοποιητικών εισαγωγής σχετικά με την ποσόστωση GATT. Επίσης, ζήτησε από την Επιτροπή να του κοινοποιήσει αντίγραφα έγκυρων ισπανικών πιστοποιητικών εισαγωγής που συντάχθηκαν το 1993 για την εισαγωγή βοείου κρέατος στο πλαίσιο της ποσοστώσεως GATT.

99 Στη συνέχεια, η Επιτροπή κοινοποίησε στο Πρωτοδικείο, με έγγραφο της 7ης Οκτωβρίου 2002, αντίγραφο της ανάγλυφης σφραγίδας που είχε επισυναφθεί στο από 18 Μαρτίου 1986 έγγραφο των ισπανικών αρχών (βλ. πιο πάνω τη σκέψη 96) και που είχε διαβιβαστεί στα κράτη μέλη κατά τη συνεδρίαση της 15ης και 16ης Απριλίου 1986 (βλ. πιο πάνω τη σκέψη 97).

100 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το αποτύπωμα της ανάγλυφης σφραγίδας δεν αντιστοιχεί στη σφραγίδα που έχει τεθεί στα έγκυρα πιστοποιητικά τα οποία κοινοποιήθηκαν στο Πρωτοδικείο. Η Επιτροπή παρατηρεί με το από 7 Οκτωβρίου 2002 έγγραφό της ότι επί του σημείου αυτού ζήτησε διευκρινίσεις από τις ισπανικές

αρχές και ότι οι αρχές αυτές «βεβαίωσαν ότι η σφραγίδα που κοινοποιήθηκε το 1986 δεν χρησιμοποιείτο πλέον το 1993» και εξήγησαν ότι στη σφραγίδα του 1986 αναγραφόταν «Ministerio de Economia y Hacienda», ενώ στη σφραγίδα του 1993 αναγραφόταν «Ministerio de Industria, Comercio y Turismo».

101 Το ίδιο έγγραφο της 7ης Οκτωβρίου 2002 εξηγεί ακόμη ότι «αντίγραφο της έγκυρης σφραγίδας που το 1993 χρησιμοποιούνταν στην Ισπανία κοινοποιήθηκε [από τις ισπανικές αρχές] στην Επιτροπή στις 22 Απριλίου 1994».

102 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με έγγραφο της 22ας Απριλίου 1994, οι ισπανικές αρχές όντως κοινοποίησαν στην Επιτροπή τη σφραγίδα που χρησιμοποιούνταν το 1993. Ωστόσο, ο σκοπός του εγγράφου αυτού ήταν να ενημερώσει την Επιτροπή για το γεγονός ότι η σφραγίδα του 1993 είχε αποσυρθεί. Στο έγγραφο περιέχεται αποτύπωμα της νέας σφραγίδας για το 1994 και της παλιάς σφραγίδας και εξηγείται ότι «[η] τωρινή σφραγίδα του οργανισμού που εκδίδει τα πιστοποιητικά και αποσπάσματα φέρει την ένδειξη Ministerio de Comercio y Turismo και όχι την ένδειξη Ministerio de Industria, Comercio y Turismo (παλιά σφραγίδα που χρησιμοποιούνταν το 1993)».

103 Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι οι ισπανικές αρχές δεν τήρησαν τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 28, παράγραφος 4, του κανονισμού 3719/88. Συγκεκριμένα, κοινοποίησαν στην Επιτροπή τη σφραγίδα που χρησιμοποιούνταν το 1993 για τη σύνταξη πιστοποιητικών εισαγωγής σχετικά με την ποσόστωση GATT όταν η σφραγίδα αυτή δεν ήταν πλέον έγκυρη.

104 Δεύτερον, όσον αφορά τις υποχρεώσεις αμοιβαίας πληροφόρησεως που απορρέουν από το άρθρο 14α του κανονισμού 1468/81, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με τηλεομοιοτυπία της 20ής Αυγούστου 1993, οι ισπανικές αρχές ειδοποίησαν την Επιτροπή για την ύπαρξη πλαστών ισπανικών πιστοποιητικών και αποσπασμάτων που αφορούν την εισαγωγή βοείου κρέατος στο πλαίσιο της ποσοστώσεως GATT του 1993.

105 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή, μη ειδοποιώντας αμέσως τις εθνικές αρχές των άλλων κρατών μελών για το πρόβλημα της νοθεύσεως ισπανικών πιστοποιητικών και αποσπασμάτων, παρέβη την υποχρέωσή της επιμελείας. Συγκεκριμένα, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή ανέμεινε μέχρι τις 28 Σεπτεμβρίου 1993 πριν ανακοινώσει στις αρμόδιες αρχές όλων των κρατών μελών το περιεχόμενο της τηλεομοιοτυπίας της 20ής Αυγούστου 1993.

106 Η άμεση από την Επιτροπή πληροφόρηση των αρχών των άλλων κρατών μελών ήταν ακόμη περισσότερο επιβεβλημένη στην παρούσα υπόθεση καθόσον η ίδια η Επιτροπή θεωρούσε ότι η νόθευση των πιστοποιητικών και αποσπασμάτων, την οποία ανέφερε η τηλεομοιοτυπία της 20ής Αυγούστου 1993, δεν αποτελούσε μεμονωμένη περίπτωση. Συγκεκριμένα, στην από 28 Σεπτεμβρίου 1993 ανακοίνωσή της, η Επιτροπή αναφέρθηκε στον «όλο και μεγαλύτερο αριθμό παρανομιών σχετικά με την εισαγωγή βοείου κρέατος στην Κοινότητα».

107 Πρέπει να εξεταστεί και το ζήτημα αν, στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή τήρησε το καθήκον της να διαχειριστεί ορθώς την ποσόστωση GATT με το να συλλέξει από τις ισπανικές αρχές και με το ανακοινώσει στις αρχές των άλλων κρατών μελών «όλες τις αναγκαίες πληροφορίες» υπό την έννοια του άρθρου 14α του κανονισμού 1468/81.

108 Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί κατ' αρχάς ότι η τηλεομοιοτυπία της 20ής Αυγούστου 1993, με την οποία οι ισπανικές αρχές πληροφόρησαν την Επιτροπή για την ανακάλυψη παρανομιών και της απέστειλαν αντίγραφο των νοθευμένων εγγράφων, δεν περιέχει «όλες τις αναγκαίες πληροφορίες» υπό την έννοια του άρθρου 14α του κανονισμού 1468/81. Συγκεκριμένα, βάσει της διατάξεως αυτής, οι ισπανικές αρχές όφειλαν να ανακοινώσουν στην Επιτροπή όλες τις γνωστές σε αυτές πληροφορίες που θα παρείχαν τη δυνατότητα να εντοπιστούν άλλα ισπανικά πιστοποιητικά ή αποσπάσματα που ενδεχομένως είχαν νοθευτεί. Εν προκειμένω, η υποχρέωση αυτή συνεπαγόταν ότι οι ισπανικές αρχές θα κοινοποιούσαν όχι μόνον την επίσημη σφραγίδα που χρησιμοποιούνταν για τη σύνταξη των πιστοποιητικών

εισαγωγής και των αποσπασμάτων τους — υποχρέωση που ήδη απέρρεε από το άρθρο 28, παράγραφος 4, του κανονισμού 3719/88 —, αλλά και την υπογραφή του αρμοδίου ή των αρμοδίων να εκδίδουν τέτοια πιστοποιητικά και αποσπάσματα, καθώς και τους αριθμούς των πιστοποιητικών και αποσπασμάτων που είχαν ήδη εκδοθεί στο πλαίσιο της ποσοστώσεως GATT του 1993.

109 Για να τηρήσει την υποχρέωσή της, που συνίστατο στην εξασφάλιση της ορθής εφαρμογής της ποσοστώσεως GATT, η Επιτροπή όφειλε όχι μόνο να διαβιβάσει αμελλητί στις αρχές των άλλων κρατών μελών τις πληροφορίες που είχε λάβει βάσει του άρθρου 14α του κανονισμού 1468/81, αλλά και να φροντίσει ώστε τα κράτη μέλη να τηρήσουν τις υποχρεώσεις που απέρρεαν από τη διάταξη αυτή. Συγκεκριμένα, ο ρόλος της Επιτροπής, στο πλαίσιο της υποχρεώσεώς της να εξασφαλίσει την ορθή εφαρμογή της ποσοστώσεως GATT, δεν μπορεί να περιοριστεί στην παθητική διαβίβαση των πληροφοριών που οι αρμόδιες αρχές κράτους μέλους αποφάσιζαν να της ανακοινώσουν. Έτσι, όταν οι αρχές κράτους μέλους έχουν ενημερώσει την Επιτροπή για την ανακάλυψη νοθευμένων πιστοποιητικών εισαγωγής και/ή αποσπασμάτων πιστοποιητικών εισαγωγής, έργο της Επιτροπής είναι να συλλέξει, το συντομότερο δυνατό, από τις αρχές του κράτους μέλους από το οποίο φαίνεται να προέρχονται τα νοθευμένα πιστοποιητικά και αποσπάσματα όλες τις πληροφορίες που μπορούν να διευκολύνουν την ανακάλυψη άλλων νοθευμένων εγγράφων. Η Επιτροπή οφείλει να πληροφορεί αμελλητί τις αρμόδιες αρχές των άλλων κρατών μελών για τις πληροφορίες που συλλέγονται κατ' αυτόν τον τρόπο.

110 Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι με το από 28 Σεπτεμβρίου 1993 έγγραφό της η Επιτροπή περιορίστηκε να ανακοινώσει στις αρχές των άλλων κρατών μελών τις πληροφορίες που περιέχονταν στην τηλεομοιοτυπία της 20ής Αυγούστου 1993. Παρά το ότι με το ίδιο έγγραφο η Επιτροπή κάλεσε τις αρχές των κρατών μελών «να δείξουν ιδιαίτερη προσοχή σχετικά με τις εισαγωγές» βοείου κρέατος και, ειδικότερα, επέμεινε να ελέγξουν οι αρχές αυτές «την ακρίβεια των σχετικών εγγράφων», η Επιτροπή δεν ανακοίνωσε τότε στα κράτη μέλη τις πληροφορίες που θα παρείχαν τη δυνατότητα να γίνει ο έλεγχος αυτός.

111 Συγκεκριμένα, μόλις με σημείωμα της 2ας Μαΐου 1994 η Επιτροπή διαβίβασε στις αρχές των κρατών μελών αποτύπωμα της γνήσιας σφραγίδας που χρησιμοποι-

ούνταν το 1993 από τις ισπανικές αρχές για τη σύνταξη των πιστοποιητικών εισαγωγής και αποσπασμάτων των πιστοποιητικών αυτών στο πλαίσιο της ποσοστώσεως GATT και κοινοποίησε την υπογραφή του Ισπανού δημοσίου υπαλλήλου που το 1993 ήταν αρμόδιος να υπογράφει τέτοια πιστοποιητικά και αποσπάσματα. Επιπλέον, ο κατάλογος των πιστοποιητικών εισαγωγής και των αποσπασμάτων των πιστοποιητικών αυτών που εκδόθηκαν από τις ισπανικές αρχές το 1993 για την εισαγωγή βοείου κρέατος στο πλαίσιο της ποσοστώσεως GATT κοινοποιήθηκε στις αρχές των άλλων κρατών μελών μόλις στις 14 Ιουνίου 1994.

112 Ασφαλώς, οι ίδιες οι ισπανικές αρχές καθυστέρησαν να ανακοινώσουν στην Επιτροπή «όλες τις αναγκαίες πληροφορίες» υπό την έννοια του άρθρου 14α του κανονισμού 1468/81. Συγκεκριμένα, μόλις στις 22 Απριλίου 1994 οι ισπανικές αρχές κοινοποίησαν στην Επιτροπή το αποτύπωμα της γνήσιας σφραγίδας που χρησιμοποιούνταν το 1993 για τη σύνταξη των έγκυρων πιστοποιητικών εισαγωγής και των αποσπασμάτων τους. Με το ίδιο έγγραφο, οι ισπανικές αρχές κοινοποίησαν την υπογραφή του προσώπου το οποίο το 1993 ήταν αρμόδιο να υπογράφει τα σχετικά πιστοποιητικά και αποσπάσματα και του οποίου η υπογραφή είχε γίνει αντικείμενο απομμήσεως στα επίμαχα αποσπάσματα. Επιπλέον, μόλις στις 13 Μαΐου 1994 οι ισπανικές αρχές κοινοποίησαν στην Επιτροπή πλήρη κατάλογο των πιστοποιητικών και αποσπασμάτων πιστοποιητικών που το 1993 εκδόθηκαν από τις ισπανικές αρχές στο πλαίσιο της ποσοστώσεως GATT.

113 Ακόμη και αν οι ισπανικές αρχές καθυστέρησαν να ανακοινώσουν «όλες τις αναγκαίες πληροφορίες» στην Επιτροπή, η δεύτερη παρέβη το καθήκον της εποπτείας σχετικά με την ποσόστωση GATT με το να μην επιδιώξει, από τη στιγμή που έλαβε την τηλεομοιοτυπία της 20ής Αυγούστου 1993, να ανακοινωθούν οι πληροφορίες αυτές που παρείχαν τη δυνατότητα να ανακαλυφθούν άλλα νοθευμένα πιστοποιητικά και αποσπάσματα.

114 Τέλος, πρέπει να επισημανθεί ότι οι πληροφορίες που ανακοινώθηκαν από τις ισπανικές αρχές τον Απρίλιο και Μάιο του 1994, και που διαβιβάστηκαν από την Επιτροπή στα κράτη μέλη με ανακοινώσεις της 2ας Μαΐου και της 14ης Ιουνίου 1994, όντως έδωσαν τη δυνατότητα στις εθνικές αρχές να ανακαλύψουν νέα νοθευμένα πιστοποιητικά και αποσπάσματα για την εισαγωγή κατεψυγμένου βοείου

κρέατος. Έτσι, μια ανακοίνωση της Επιτροπής της 10ης Νοεμβρίου 1994 υπό τον τίτλο «[α]ποτελέσματα της ad hoc συνεδριάσεως στις Βρυξέλλες στις 27.10.94», η οποία παραπέμπει μεταξύ άλλων στις ανακοινώσεις της 2ας Μαΐου και της 14ης Ιουνίου 1994, υπενθυμίζει κατ' αρχάς ότι «[τα] κράτη μέλη έλαβαν [με τις προηγούμενες ανακοινώσεις] αντίγραφο πλαστών αδειών με αντίγραφο των γνησίων υπογραφών και σφραγίδων που χρησιμοποιούνταν από τις ισπανικές αρχές καθώς και κατάλογο όλων των εγκύρων αδειών που εκδόθηκαν το 1993 και 1994». Στη συνέχεια, διαπιστώνει ότι, «[κ]ατόπιν της πληροφορίας αυτής, νέες ύποπτες άδειες ανακαλύφθηκαν πρόσφατα στην Ιταλία και στη Γερμανία». Έτσι, οι πληροφορίες που ανακοινώθηκαν έδωσαν τη δυνατότητα να εντοπιστούν ταχέως τα πρόσωπα που διέπραξαν τις απάτες. Συγκεκριμένα, από την ίδια ανακοίνωση της 10ης Νοεμβρίου 1994 προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε ήδη ζητήσει, στις 2 Ιουνίου 1994, από τις ιταλικές αρχές να διεξαγάγουν έρευνα σχετικά με την Balestrero.

115 Από όλα τα πιο πάνω προκύπτει ότι, εν προκειμένω, ο τρόπος συμπεριφοράς των ισπανικών αρχών και της Επιτροπής στέρησε της πρακτικής τους αποτελεσματικότητας το άρθρο 28, παράγραφος 4, του κανονισμού 3719/88 και το άρθρο 14α του κανονισμού 1468/81. Έτσι, οι αρμόδιες αρχές των άλλων κρατών μελών στερήθηκαν μέχρι τον Μάιο ή τον Ιούνιο του 1994 τις ουσιώδεις πληροφορίες για να ανακαλυφθούν τα νοθευμένα ισπανικά πιστοποιητικά και αποσπάσματα — στα οποία περιλαμβάνονται τα επίμαχα αποσπάσματα — που αφορούν την εισαγωγή βοείου κρέατος στο πλαίσιο της ποσοστώσεως GATT του 1993 και να εντοπιστούν τα πρόσωπα που διέπραξαν τις απάτες. Εν προκειμένω, αν, αφενός, η Επιτροπή είχε ζητήσει από τις ισπανικές αρχές, αφότου ενημερώθηκε για τις πρώτες νοθεύσεις τον Αύγουστο του 1993, να της κοινοποιήσουν το αποτύπωμα της γνήσιας σφραγίδας, δείγμα της υπογραφής του δημοσίου υπαλλήλου που ήταν αρμόδιος να υπογράφει τα πιστοποιητικά και αποσπάσματα τα οποία εκδίδονταν στο πλαίσιο της ποσοστώσεως GATT του 1993 και κατάλογο όλων των εγκύρων πιστοποιητικών και αποσπασμάτων που εκδόθηκαν στο πλαίσιο της ποσοστώσεως αυτής και, αφετέρου, η Επιτροπή είχε ανακοινώσει αμελλητί τις πληροφορίες αυτές στις αρμόδιες αρχές των άλλων κρατών μελών, είναι πιθανόν ότι οι διαπράξαντες τις απάτες θα είχαν εντοπιστεί όταν η προσφεύγουσα αγόρασε τα επίμαχα αποσπάσματα τον Οκτώβριο του 1993. Ούτως ή άλλως, το ότι τα επίμαχα αποσπάσματα ήσαν νοθευμένα θα είχε μπορέσει να ανακαλυφθεί πριν από τη γένεση, τον Δεκέμβριο του 1993, της τελωνειακής οφειλής της προσφεύγουσας.

116 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως αποτελούν ειδική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79. Ασφαλώς, η εμπιστοσύνη ενός οφειλέτη τελωνειακής

οφειλής ως προς το κύρος πιστοποιητικού εισαγωγής το οποίο αποδεικνύεται πλαστό κατά τη διάρκεια μεταγενέστερου ελέγχου συνήθως δεν προστατεύεται από το κοινοτικό δίκαιο, καθόσον η περίσταση αυτή εμπίπτει στον εμπορικό κίνδυνο (προαναφερθείσα στη σκέψη 62 απόφαση Eyckeler & Malt κατά Επιτροπής, σκέψη 188, και νομολογία που παρατίθεται στην απόφαση εκείνη). Ωστόσο, εν προκειμένω, δεν θα ήταν επιεικές να επιβαρυνθεί η προσφεύγουσα με την τελωνειακή οφειλή, πολλώ δε μάλλον τη στιγμή που πληρούται και η άλλη προϋπόθεση εφαρμογής του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79, δηλαδή η έλλειψη δόλου και προφανούς αμέλειας από την πλευρά του ενδιαφερόμενου.

117 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όταν θεώρησε στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι «οι περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως δεν μπορούν, ούτε η κάθε μία χωριστά ούτε όλες μαζί, να αποτελέσουν ειδική περίπτωση υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79» (σκέψη 36).

118 Κατά συνέπεια, ο παρών λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος. Κατόπιν αυτού, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

119 Βάσει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την υπό στοιχεία REM 49/99 απόφαση της Επιτροπής της 25ης Ιουλίου 2000 με την οποία διαπιστώθηκε ότι σε μια συγκεκριμένη περίπτωση δεν δικαιολογείται η διαγραφή εισαγωγικών δασμών.

2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Jaeger Lenaerts Azizi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Φεβρουαρίου 2003.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts